

ONTMASKERD.

Schets uit de voorgeschiedenis van dezen oorlog
door PRISCIAAN.

De deutsche minister van Oorlog, Graaf von Falkenhaube, zat in een club-fauteuil in zijn luxueus gemeubeld studeervetrek en trok woedend aan zijn geurige havana. Hij was zoozeer in zijn gedachten verdiept, dat hij niet hoorde hoe de deur zacht geopend werd en Bruno von Spamer, zijn secretaris, binnentrad.

Hoewel nog geen dertig jaar oud, mocht Bruno zich verheugen in de sympathie van zijn chef en bezat hij diens volkomen vertrouwen. De zekerheid van dit bezit schonk den jongeman waarschijnlijk den moed thans de kamer van den minister binnen te treden en hem te storen voor een strikt particuliere aangelegenheid. Hij wilde hem namelijk de hand van zijn eenige dochter Hermine vragen.

„Zoo, je komt net van pas,” zei de minister, terwijl hij den binnenkomende aanzag. „Ik wilde je mededeelen, dat ik op reis ga.”

„Op reis!” herhaalde de ander op verbaasden toon. „Op reis in deze ernstige crisis? En hoe moet het gaan met de plannen omtrent het nieuwe steilvuurgeschut?”

„Het is juist dit nieuwe geschut, dat mij op reis doet gaan. Luister, Von Spamer, ik voel mij ongevoelzaam zenuwachtig. We zijn omringd door spionnen en ik heb een vermoeden dat Rusland er de lucht van gekregen heeft hoe Krupp ons plannen gezonden heeft van het nieuw soort reuzenmortieren. Het is noodzakelijk dat ik er den Keizer over spreek. We gaan dus naar Homburg waar hij vertoeft. Het moet echter een ontspanning heeten en daarom gaat Hermine ook mee.”

„In orde,” antwoordde Von Spamer. „Ik zou u echter nog graag even over een particuliere zaak spreken: Hermine en ik vragen uw toestemming voor ons huwelijk?”

„O zoo, is het dat! Welnu, we zullen er later nog eens over spreken, doch zet de liefde nog zoo lang uit je hoofd tot we deze zaak veilig en wel tot een goed einde gebracht hebben. Eerst oorlog, dan trouwen! Gewoonlijk is het net andersom. Doch we willen hopen, dat dit bij jou het geval niet is. Je kunt gaan!”

Bruno verliet de kamer en liep het huis door op zoek naar Hermine, die hij op de veranda lezende vond.

„Heb je het papa gevraagd?” vroeg zij nieuwsgierig.

„Ja, maar we moeten nog een oogenblikje wachten. We gaan morgen alle drie naar Homburg.”

„Naar Homburg? Waarom?”

„Om te spelen. We willen ons geluk eens beproeven aan de speelafel.”

„Och, foei, Bruno! Ik ga niet mee! Ik vind het afschuwelijk!”

„Kom dan maar niet te dicht bij het Casino, kind! En nu laat ik je alleen, want we moeten ons beiden reisvaardig maken.”

Den volgenden morgen verliet minister Von Falkenhaube met dochter en secretaris Berlijn, om zich naar Homburg te begeven. Ze kwamen daar zonder wedervaren aan en stapten af in hotel „Russischer Hof”. Het was druk in de mondaine badplaats, waartoe de aanwezigheid van den keizer niet weinig bijdroeg.

Den tweeden dag van hun verblijf, toen het drietal in de hal hun thee dronk en naar het dagelijksch concert luisterde, werd de minister aangesproken door een langen heer, met zwart krullend haar, zwarten baard en donkere schitterende oogen.

„Heb ik niet het genoegen, graaf von Falkenhaube te ontmoeten? Ik ben graaf Konya uit Polen, die de eer genoot u een enkelen nacht tot gast te hebben tijdens de najaarsmanoeuvres, verleden jaar.”

„Ha ja, nu herinner ik mij!”

De beide mannen schudden elkander hartelijk de hand.

„Het doet me genoegen u weer te ontmoeten,” zei de minister. „Logeert u ook in dit hotel? Ja? dan zullen we gelegenheid hebben de aanvankelijke kennismaking te hernieuwen en meer duurzaam te bevestigen.”

Hij wierp Bruno von Spamer een blik toe, die moest te kennen geven dat hij er prijs op stelde den poolschen edelman in den kring te zien opgenomen. Bruno was hiermede volstrekt niet ingenomen; instinctief voelde hij een afkeer tegen dezen man, een afkeer die nog toenam, toen hij een paar maal een blik van brutale bewondering had opgevangen, die de Pool zijn beminde toewierp.

De minister was echter zeer met den nieuwen vriend ingenomen, met wien hij meermalen op de wandeling werd aange troffen.

HET TWEDE AMSTERDAMSCH KUNSTENAARSFEEST.
Een groep van hoofdpersonen die tot het welslagen van het kunstenaarsfeest meewerkten.

IN BELLEVUE TE AMSTERDAM
heeft de vorige week het tweede kunstenaarsfeest plaats gehad. Een souper, dat tot vroeg in den morgen duurde, besloot het gezellig samenzijn.

L. F. BOURGONJON.
heeft na 31 jaar als leeraar in het beeldhouwen aan de Quellinusschool te Amsterdam verbonden te zijn geweest, zijn ontslag gevraagd, wat hem op de meest eervolle wijze is verleend.

VOOR HET KON. NATIONAAL STEUNCOMITÉ.
Zaterdag 16 Januari is in een der zalen van den Kunsthandel Frederik Muller & Co. te Amsterdam, een tentoonstelling geopend van zeer uiteenlopenden aard. De toegang tot de tentoonstelling is gratis, doch in de zaal is er een collecte-bus voor het Nationaal Steuncomité.

Wat de zaak bedenkelijker maakte: Hermine verborg het voor haar aanstaande niet, dat ook zij den zwartoogigen Pool een groote bewondering toedroeg. Hij was een schitterend causeur en wist zich zoo beminneijk aan haar voor te doen, dat zij Bruno geheel verwaarloosde. Hermine wandelde veel met den vreemdeling in den tuin van het hote en eens zag Von Spamer hoe hij, het meisje met een brutalen blik omvattende, haar een kus op de hand drukte.

Het hielp niet of Bruno protesteerde en zich boos maakte, Hermine scheen geheel onder den invloed van den Pool te geraken.

Dit moest tot een crisis leiden en die liet dan ook niet lang op zich wachten.

Zij waren nu ruim een week in Homburg en bijna iederen dag dineerde graaf Konya met hen samen. Het was na afloop van een diner, dat de Pool zich tot den minister wendde met de woorden:

„Vergeef mij mijn overhaasting, mijnheer, maar uw dochter heeft er van morgen in toegestemd mijn vrouw te worden, vooropgesteld dat u tegen onze verbintenis geen bezwaar hebt.”

Graaf Von Falkenhaube zag den spreker verwonderd aan, Bruno echter was doodsbalek geworden en klampte zich krampachtig aan de tafel vast. „Wat zeg je daar,” hijgde hij. „Je bent gek! Zij is reeds met mij verloofd. Hermine, om des hemelswil, zeg toch de waarheid!”

Het meisje, de oogen strak op den Pool gericht houdende, zei geen woord, doch haar lippen beefden.

„Wat ik zeg is de waarheid,” antwoordde de Pool koeltjes, „niet waar Hermine.”

„Ja, dat is waar,” fluisterde zij.

Von Spamer stond met een ruk op van zijn stoel en verliet de kamer. Hij moest frissche lucht hebben, en ging naar de veranda waar hij rusteloos heen en weer liep, terwijl het zweet hem van het gelaat gutste.

Zoo wandelde hij op en neer, misschien een uur, misschien langer, hij wist het niet, toen hij graaf Konya met Hermine zag uitgaan. Een plotselinge ingeving deed hem besluiten het paar te volgen. Waar gingen ze heen? Dat wilde, dat moest hij weten!

Onopgemerkt door beiden hield hij hen op een afstand in het oog en zag hen na een kwartier het Casino binnentreden. Zij liepen de prachtig ingerichte hal door en traden een der speelzalen binnen.

Wat moest dat beteekenen? Zijn meisje, dat zoo'n afkeer van spelen had, wat deed zij in dit speelhol?

Met verwilderd gelaat en bloeddorloopen oogen sloop Von Spamer hen na. Hij zag Hermine en den Pool aan een der tafels plaats nemen. De croupier keek even op, doch het was voor hem niets ongewoons dat elegante jongedames zich aan zijn tafel neerzetten, om heur geluk te beproeven.

Als in een mist zag Von Spamer voor zijn benevelde oogen, in het gewirwar der schitterende menigte, zijn meisje haar handschoenen uittrekken, haar taschje openen en er een goudstuk uithalen. De Pool boog zich tot haar over en Bruno hoorde hem zeggen: „Zet op vier!”

Zij gehoorzaamde werktuiglijk, zonder een woord te spreken, en na een paar seconden kondigde de croupier aan, dat vier gewonnen had. De Pool krabbelde snel iets op een papiertje en zeide haar toen twee goudstukken op twaalf te zetten. Binnen weinig tijds lag reeds een groote stapel goud voor haar.

Zij scheen evenwel ongevoelig voor haar geluk. Zwijgend, onbewogen, als een sphinx zat ze daar en volgde slechts de bevelen op van den man aan haar zijde. Een enkelen keer verloor zij, doch dan volgde weer een reeks van successen, die den goudhoop aanmerkelijk deden toenemen; niets was evenwel in staat een glimp van belangstelling, veel minder vreugde op haar gelaat te tooveren.

Plotseling stond ze op en met een resoluut „ik speel niet meer!” schoof zij den goudstapel en het bankpapier naar haar metgezel.

„Je had buitengewoon geluk, dertig duizend mark gewonnen,” zei Konya, terwijl hij het bankpapier in zijn portefeuille borg. Het meisje antwoordde niet, maar keek in de richting waar Bruno zich bevond. Deze schrok! Zijn meisje staarde hem een oogenblik aan, maar herkende hem niet. Niets scheen ze eigenlijk te zien; ze stond daar met bevende lippen en een afwezigen raadselachtigen blik in haar oogen. Deze blik openbaarde hem alles! Zij wist niet waar ze was, ze wist niet wat ze deed, ze was het willoos werktuig van een schurk: zij bevond zich in hypnotischen toestand.

Bevende over al zijn leden volgde Bruno hen, toen zij het gebouw verlieten. Hij zag hen in een rijtuig stappen en in de richting van het hotel weggrijden.

Toen Von Spamer het „Russischer Hof” weer binnentrad, vond hij graaf Konya met den minister in druk gesprek; Hermine was echter nergens te zien. Hij slenterde den tuin in en vond haar eindelijk op een stil